

ORDINEA JURIDICĂ ÎN ROMÂNIA

România este un stat de drept organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor: legislativă, executivă și judecătorească.

Izvoarele de drept național:

Principalul izvor de drept formal este actul normativ juridic sau legea, în sens larg de act cu putere obligatorie. Legea este izvorul de drept creat de organe ale autorității publice, învestite cu competențe normative (parlament, guvern – autoritate a administrației publice centrale, organe administrative locale). Actul normativ cuprinde norme general-obligatorii a căror aplicare poate fi realizată și prin intervenția coercitivă a statului.

În sistemul legislativ românesc există următoarele **categorii de acte normative**: Constituția, legi, decrete, hotărâri și ordonanțe ale guvernului, regulamentele parlamentare, regulamente și ordine ale ministerelor, decizii și hotărâri ale organelor administrative locale.

Tratatele internaționale

Pentru ca un tratat internațional să fie izvor al dreptului trebuie să fie de aplicare directă, nemijlocită și să fie ratificat conform dispozițiilor constituționale. Potrivit Constituției României **tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern**.

Interpretarea și aplicarea dispozițiilor constituționale privind libertățile publice se face în concordanță cu **Declarația Universală a Drepturilor Omului**, cu pactele și celelalte tratate la care este parte.

Legislația comunitară

Prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. Ordinea juridică comunitară se integrează în ordinea juridică națională, iar dispozițiile sale creează în mod direct drepturi și obligații pentru particulari, judecătorii naționali trebuind să le garanteze respectarea.

Obiceiul

Apelul la obicei în dreptul privat nu poate fi făcut decât în limita legii (este vorba despre obiceiurile consacrate ca izvoare de drept de către lege). Este de principiu că **nu se recunoaște calitatea de izvor de drept obiceiului care ar conține o regulă contrară ordinii publice și moravurilor și nici cutumei care ar abroga o lege în vigoare**.

Obiceiurile operează mai mult în privința interpretării voinței părților și chiar a legilor. Dreptul subiectiv nu poate fi exercitat decât în limitele raționale, în conformitate cu obiceiurile și moravurile sociale și potrivit scopului lor natural. Un drept exercitat în contradicție cu asemenea cerințe încetează a mai fi un drept (un uz) și devine un abuz.

În dreptul penal rolul obiceiului este exclus, aici funcționând principiul legalității pedepsei și al incriminării, ceea ce presupune întotdeauna ca izvor, ca izvor al dreptului penal, legea scrisă.

Practica judecătorească

Practica judecătorească (jurisprudența) este alcătuită din totalitatea hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțele de toate gradele. Rolul jurisprudenței este acela de a interpreta și aplica legea la cazuri concrete. Jurisprudența nu este un izvor de drept, totuși, pe calea precedentului, judecătorul poate pronunța decizii cu valoare generală.

Hotărârile Curții Internaționale de Justiție nu constituie precedente, neavând valoare obligatorie decât pentru părți și cu privire la cauza respectivă, dar pot servi ca mijloc de constatare și interpretare a normelor de drept internațional.

Jurisprudența Curții Europene de Justiție este un izvor important de drept întrucât în numeroase probleme Curtea de Justiție completează și interpretează dispozițiile Tratatului de instituire a Comunității europene. Potrivit art. 177 din Tratat, Curtea de Justiție este competentă să hotărască, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea Tratatului, la interpretarea actelor adoptate de instituțiile Comunității și la interpretarea statutelor organismelor înființate printr-un act al Consiliului. Dacă o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, instanța poate cere Curții de Justiție să decidă cu privire la această chestiune.

Precedentul

Precedentul este autoritatea pe care o poate avea o decizie judiciară față de cauzele analoage. Trebuie avute în vedere două situații din dreptul românesc, când soluțiile interpretative date de suprema instanță se pot înscrie în rândul izvoarelor secundare de drept. Este vorba de deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție în cazul recursului în interesul legii, precum și de deciziile Curții Constituționale.

Deciziile prin care se soluționează sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor pe întreg teritoriul României (art. 329 Cod procedura civilă și art. 4142 Cod procedură civilă) sunt precedente judiciare. Deciziile date în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Soluțiile se pronunță numai în interesul legii și nu au efect asupra hotărârilor judecătorești.

Principiile generale de drept

Acestea sunt **prescripțiile fundamentale ale tuturor normelor juridice prin intermediul cărora se reflectă cerințele obiective ale evoluției societății, ale conviețuirii sociale, ale asigurării echilibrului necesar între îndatoririle unora și obligațiile altora.** Științele juridice de ramură formulează o serie de principii specifice: în dreptul civil: principiul reparării prejudiciului cauzat, desființarea unui act inițial produce efecte și asupra actului secundar (accessorium sequitur principale), în dreptul penal: principiul legalității incriminării (nullum crimen sine lege), în dreptul procedural: principiul ascultării și al celeilalte părți (auditor et altera pars). În cazuri determinate, principiile țin loc de normă de reglementare, atunci când într-o cauză civilă sau comercială, legea tace, judecătorul soluționează cauza în temeiul principiilor generale de drept.

Constituția României consacră principiul neretroactivității normei juridice, în sensul că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile.

Contractul normativ

Acesta este izvor al dreptului pozitiv atunci când nu privește nemijlocit drepturile și obligațiile unor subiecte determinate, ci au în vedere reglementări cu caracter generic.

2

Ierarhia surselor de drept

Pornind de la principalul izvor de drept, legea, ierarhia este următoarea:

- legi;
- decrete, hotărâri și ordonanțe ale guvernului, regulamentele parlamentare, regulamente și ordine ale ministerelor;
- decizii și hotărâri ale organelor administrative locale;

Locul preeminent în sistemul izvoarelor de drept îl deține legea. Supremația legii în sistemul de drept fundamentează conformitatea tuturor actelor juridice cu legea. Condiția de conformitate se aplică oricărui act care emană de la alte organe de stat decât parlamentul.

Hotărârile cu caracter normativ sunt adoptate de autoritățile publice locale în limitele impuse de lege, ca măsură generală, și nu împotriva intereselor societății sau prin nesocotirea caracterului unitar și național al statului.

Actele organelor judecătorești fiind acte de aplicare a legilor la cazuri concrete, au în principiu caracter individual, și trebuie emise numai în condițiile legii.

3

MODALITĂȚI DE INTRARE ÎN VIGOARE A NORMELOR DE DREPT

Legile și ordonanțele emise de Guvern în baza unei legi speciale de abilitare intră în vigoare la **3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau la o dată ulterioară prevăzută în textul lor.**

Ordonanța de urgență intră în vigoare **numai după depunerea sa spre dezbateră în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.**

Celelalte **acte normative adoptate de Parlament, hotărârile Guvernului, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de organele publice centrale de specialitate** intră în vigoare de la **data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I.**

STRUCTURA ACTULUI NORMATIV

Părțile constitutive ale actului normativ

Actul normativ are următoarele părți constitutive: titlul și, dacă este cazul, preambulul, formula introductivă, partea dispozitivă, formula de atestare a autenticității actului.

- **Titlul actului normativ**
Titlul actului normativ cuprinde denumirea generică a actului, în funcție de categoria sa juridică și de autoritatea emitentă, precum și obiectul reglementării exprimat sintetic.
Denumirea proiectului unui act normativ nu poate fi aceeași cu cea a altui act normativ în vigoare.
În cazul actelor normative prin care se modifică ori se completează un alt act normativ, titlul actului va exprima operațiunea de modificare sau de completare a actului normativ avut în vedere.
Ca element de identificare, titlul se întregeste, după adoptarea actului normativ, cu un număr de ordine, la care se adaugă anul în care a fost adoptat acesta.
- **Formula introductivă**
Formula introductivă constă într-o propoziție care cuprinde denumirea

autorității emitente, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis (dacă este cazul).

- **Preambulul**

Preambulul enunță, în sinteză, scopul și, după caz, motivarea reglementării. El nu poate cuprinde nici directive, nici reguli de interpretare. Preambulul precedă formula introductivă.

Includerea preambulului în cuprinsul actului normativ se apreciază de la caz la caz.

La ordonanțele de urgență preambulul este obligatoriu și cuprinde prezentarea elementelor de fapt și de drept ale situației extraordinare ce impune recurgerea la această cale de reglementare.

În cazul actelor normative ale administrației publice centrale de specialitate sau ale administrației publice locale, în preambul se menționează și avizele prevăzute de lege.

- **Partea dispozitivă**

Partea dispozitivă a actului normativ reprezintă conținutul propriu-zis al reglementării, alcătuit din totalitatea normelor juridice instituite pentru sfera raporturilor sociale ce fac obiectul acestuia.

- **Atestarea autenticității actului normativ**

Actul normativ adoptat se semnează de reprezentantul legal al emitentului, se datează și se numerotează.

Data legii este aceea la care i se dă număr, după promulgare. Pentru actele normative ale Parlamentului, care, potrivit legii, nu se supun promulgării, data actului este aceea a adoptării.

Actele Guvernului poartă data ședinței Guvernului în care actul a fost aprobat. Data celorlalte acte normative este aceea la care au fost semnate.

Numerotarea actelor normative se face în ordinea datării lor, separat pe fiecare an calendaristic.

- **Elementul structural de bază al părții dispozitive îl constituie articolul.**

Articolul cuprinde, de regulă, o singură dispoziție normativă aplicabilă unei situații date. Structura articolului trebuie să fie echilibrată, abordând exclusiv aspectele juridice necesare contextului reglementării.

Articolul se exprimă în textul legii prin abrevierea "art.". Articolele se numerotează în continuare, în ordinea din text, de la începutul până la sfârșitul actului normativ, cu cifre arabe. Dacă actul normativ cuprinde un singur articol, acesta se va defini prin expresia "Articol unic".

În cazul actelor normative care au ca obiect modificări sau completări ale altor acte normative, articolele se numerotează cu cifre romane, păstrându-se numerotarea cu cifre arabe pentru textele modificate sau completate.

La coduri și la legi de mare întindere, articolele vor fi prevăzute cu denumiri marginale, exprimând sintetic obiectul lor; acestea nu au semnificație proprie în conținutul reglementării.

Alineatul. În cazul în care din dispoziția normativă primară a unui articol decurg, în mod organic, mai multe ipoteze juridice, acestea vor fi prezentate în alinee distincte, asigurându-se articolului o succesiune logică a ideilor și o coerență a reglementării.

Alineatul, ca subdiviziune a articolului, este constituit, de regulă, dintr-o singură propoziție sau frază, prin care se reglementează o ipoteză juridică specifică ansamblului articolului; dacă dispoziția nu poate fi exprimată într-o singură propoziție sau frază, se pot adăuga noi propoziții sau fraze, separate prin punct și virgulă. Alineatul se evidențiază printr-o ușoară retragere de la alinierea textului pe verticală.

Dacă în cuprinsul unui articol se utilizează un termen sau o expresie care are în contextul actului normativ un alt înțeles decât cel obișnuit, înțelesul specific al

acesteia trebuie definit în cadrul unui alineat subsecvent. În cazul în care frecvența unor astfel de termeni și expresii este mare, actul normativ trebuie să cuprindă în structura sa un grupaj de definiții sau o anexă cu un index de termeni.

În actele normative cu o anumită întindere, dacă un articol are două sau mai multe alineate, acestea se numerotează la începutul fiecăruia cu cifre arabe cuprinse în paranteză. Pentru claritatea, concizia și caracterul unitar al textului unui articol se recomandă ca acesta să nu fie format dintr-un număr prea mare de alineate.

- **Enumerările în text**

Dacă textul unui articol sau alineat conține enumerări prezentate distinct, acestea se identifică prin utilizarea literelor alfabetului românesc și nu prin liniuțe sau alte semne grafice. O enumerare distinctă, marcată cu o literă, nu poate cuprinde, la rândul ei, o altă enumerare și nici alineate noi.

Dacă ipoteza marcată cu o literă necesită o dezvoltare sau o explicație separată, aceasta se va face printr-un alineat distinct care să urmeze ultimei enumerări.

- **Trimiterea la alte acte normative**

În cazul în care o normă este complementară altei norme, pentru evitarea repetării în text a acelei norme se va face trimitere la articolul, respectiv la actul normativ care o conține.

Dacă norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare.

Trimiterea la normele unui alt act normativ se poate face la întregul său conținut ori numai la o subdiviziune, precizată ca atare. Când actul ce face obiect de trimitere a fost modificat, completat ori republicat, se face mențiune și despre aceasta.

- **Sistematizarea conținutului actului normativ**

Conținutul proiectului de act normativ se sistematizează în următoarea ordine de prezentare a ideilor: **dispoziții generale** sau principii generale; **dispoziții privind fondul reglementării**; **dispoziții tranzitorii**; **dispoziții finale**.

În cadrul acestei structuri articolele pot fi grupate pe capitole, care se pot împărți în secțiuni, iar acestea, după caz, în paragrafe. La coduri și la alte legi de mare întindere, capitolele pot fi grupate - în ordine ascendentă - în titluri și, după caz, în părți, care, la rândul lor, se pot constitui în cărți; gruparea se face, în toate cazurile, în funcție de legătura organică dintre reglementările pe care le cuprind.

Dispozițiile generale. Dispozițiile generale cuprind prevederi care orientează întreaga reglementare, determină obiectul și principiile acesteia. Ele se grupează în primul capitol și nu se reiau în restul reglementării, în afară de cazul în care sunt strict necesare pentru înțelegerea unor dispoziții cu care formează un tot unitar.

Dispozițiile de fond. Dispozițiile de fond cuprind reglementarea propriu-zisă a relațiilor sociale ce fac obiectul actului normativ.

Dispozițiile tranzitorii. Dispozițiile tranzitorii cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ.

Dispozițiile finale. Dispozițiile finale cuprind măsurile necesare pentru punerea în aplicare a actului normativ, data intrării în vigoare a acestuia, implicațiile asupra altor acte normative, ca: abrogări, modificări, completări, precum și dispoziția de republicare, dacă este cazul.

Anexele. La redactarea textului unui proiect de act normativ se pot folosi, ca părți componente ale acestuia, anexe care conțin prevederi ce cuprind exprimări cifrice, desene, tabele, planuri sau altele asemenea.

Pot constitui anexe la un act normativ reglementările ce trebuie aprobate de autoritatea publică competentă, cum sunt: regulamente, statute, metodologii sau norme cu caracter predominant tehnic.

În România există următoarele **categorii de acte normative**, denumite în continuare tipuri de reglementări: Constituția, Legi (organice și simple), Ordonanțe, Ordonanțe de urgență, Hotărâri ale Guvernului României, Ordine ale miniștrilor, Decizii ale organelor de conducere etc.

Legile

Dreptul și puterea de a crea legi revine exclusiv Parlamentului României. Odată ce o lege este trecută, analizată și aprobată de către Parlament, ea este înaintată președintelui României spre promulgare. În situația când nu sunt obiecții ale Curții Constituționale, președintele României, prin decret prezidențial, promulgă legea. Odată aprobată de Parlamentul României și promulgată de Președinte, legea devine efectivă la publicarea în Monitorul Oficial, dacă textul de lege nu stipulează altfel (de exemplu, după adoptarea normelor metodologice de aplicare de către Guvern).

Există două tipuri de legi: **legi organice** (precum: legea sistemului electoral, legea partidelor politice, legea funcționarului public, legea sistemului național de educație, legea finanțelor publice etc.) și **legi ordinare**.

Ordonanța

Parlamentul poate delega puterea legislativă Guvernului României (ceea ce se face printr-o lege care împuternicește Guvernul să emită ordonanțe), în mod normal în perioadele când Parlamentul nu se află în sesiune. Procedura de adoptare a unei ordonanțe este mai rapidă decât procedura pentru adoptarea unei legi.

Proiectul de ordonanță poate fi inițiat de un minister interesat în reglementarea respectivă. Ministerul inițiator va întocmi proiectul de ordonanță și Nota de fundamentare care, ulterior, sunt trimise pentru aviz/contrasemnătură către alte ministere de resort, care au un interes în promovarea ordonanței.

În mod uzual un proiect de ordonanță trebuie să fie avizat de Ministerul Finanțelor Publice (dacă are impact asupra bugetului de stat sau politicii fiscale) și de Ministerul Justiției pentru conformitatea noului proiect de lege cu Constituția și celelalte legi în vigoare. Ministerele de resort pot avea obiecțiuni.

După obținerea avizelor, proiectul de ordonanță este trimis de ministerul inițiator la Secretariatul General al Guvernului pentru a fi introdus pe ordinea de zi, în măsura posibilităților și urgențelor, a celei mai apropiate ședințe de Guvern. După ce este semnată de Primul ministru, ordonanța este publicată în Monitorul Oficial. Ordonanțele emise de Guvern au aceeași putere legislativă ca și legile adoptate de Parlament.

În cazul ordonanțelor emise de Guvern, Parlamentul trebuie să treacă o lege de adoptare a ordonanței. Legea de adoptare a ordonanței poate adopta textul ordonanței în integralitatea sa, poate anula ordonanța sau numai unele prevederi din cuprinsul ei sau aduce amendamente.

Ordonanța de urgență

În afara faptului că Guvernului i se poate delega autoritatea de a emite ordonanțe, Guvernul are dreptul în orice moment al activității sale să emită ordonanțe de urgență. Ordonanțele de urgență intra în vigoare și produc efecte juridice din momentul

publicării în Monitorul Oficial, cu excepția cazului în care textul ordonanței nu stipulează alte prevederi.

Precum în cazul ordonanțelor "simple", ordonanțele de urgență produc aceleași efecte juridice ca și o lege, iar Parlamentul trebuie să emită ulterior o lege care să anuleze, amendeze sau confirme ordonanța de urgență. Dacă Parlamentul adoptă o lege care anulează ordonanța de urgență, acea ordonanță încetează să mai producă efecte juridice de la momentul în care legea adoptată de Parlament intră în aplicare.

Hotărâri ale Guvernului României

Hotărârile de Guvern sunt acte administrative emise pentru a se asigura corecta aplicare a legilor, ordonanțelor și ordonanțelor de urgență. Cu alte cuvinte, HGR-urile nu au aceeași putere de reglementare juridică precum legile, deci niciodată nu se va putea modifica o lege, ordonanță sau ordonanță de urgență printr-o HGR.

Hotărârile Guvernului devin efective de îndată ce sunt publicate în Monitorul Oficial și nu trebuie trimise la Parlament pentru aprobare. Procedura de adoptare a HGR-urilor este aceeași ca la ordonanță sau ordonanța de urgență. Ministerele de resort joacă rolul principal în pregătirea proiectului de hotărâre de guvern. De altfel, organizarea și funcționarea ministerelor și a celorlalte instituții publice este reglementată prin HGR-uri.

Ordine ale ministrului

Ordinele sunt acte administrative adoptate de miniștri pentru a asigura implementarea unor reglementări specifice într-un domeniu anume și bine delimitat. Ordinele nu sunt de cele mai multe ori publicate în Monitorul Oficial, intrând în vigoare de la data la care este comunicat părților interesate.

Judecătorii judecă:

1. în primă instanță, toate procesele și cererile, în afară de cele date prin lege în competența altor instanțe;
2. în primă și ultimă instanță, procesele și cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;
3. plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege;
4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

Tribunalul judecă:

1. **în primă instanță:**
 - procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 5 miliarde lei [500.000 RON Legea 348/2004], cu excepția cererilor de împărțeală judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terții vătămați în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;
 - conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
 - procesele și cererile în materie de contencios administrativ, în afară de cele date în competența curților de apel;
 - procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială;
 - procesele și cererile în materie de expropriere;
 - cererile pentru încuviințarea, nulitatea sau desfacerea adopției;
 - cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale;
 - cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite a hotărârilor date în țări străine;
2. **ca instanțe de apel**, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;
3. **ca instanțe de recurs**, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului;
4. **în orice alte materii date prin lege în competența lor.**

Curțile de apel judecă:

1. **în primă instanță**, procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale;
2. **ca instanțe de apel**, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță;
3. **ca instanțe de recurs**, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;
4. **în orice alte materii date prin lege în competența lor.**

Înalta Curte de Casație și Justiție judecă:

1. **recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel și a altor hotărâri**, în cazurile prevăzute de lege;
2. **recursurile în interesul legii**;
3. **în orice alte materii date prin lege în competența sa.**

ANEXE

SOLICITARE DE ANULARE A UNUI ACT ADMINISTRATIV

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul/ Subscrisa, domiciliat/ cu sediul în, chem în judecată și personal la interogatoriu (prin reprezentant legal) pe, domiciliat/ cu sediul în

Obiectul cererii

Prin hotărârea ce veți pronunța vă solicităm să dispuneți

1. Anularea (se denumește actul administrativ și emitentul) nr din, comunicat/ă la data de
2. Obligarea pârâtului/pârâtei la plata sumei de lei, reprezentând prejudiciul cauzat prin emiterea actului administrativ sus-menționat;
3. Obligarea pârâtului/pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 274 Cod Procedură Civilă.

Motivare

În fapt, (se prezintă pe scurt situația de fapt existentă, se indică actul administrativ atacat, motivele de nelegalitate ale acestuia și valoarea prejudiciului produs).

În drept, ne întemeiem pe dispozițiile art. 1 din Legea nr. 554/2004 (temeiul de drept se completează cu dispozițiile legale încălcate prin emiterea actului administrativ atacat).

În dovedirea prezentei cereri înțeleg să mă folosesc de proba cu acte, interogatoriul pârâtului, expertiză și martorii:, de va fi nevoie.

Depun prezenta în dublu exemplar în vederea comunicării.

Depun copie de pe actele ce susțin prezenta cerere, în vederea comunicării acestora odată cu acțiunea.

Anexez, în original, chitanța de plată a taxei de timbru în valoare de lei și timbru judiciar în valoare de lei.

Data

Semnătura,

DOMNULUI PREȘEDINTE AL

CONTESTAȚIE LA DECIZIA DE DESFACERE A CONTRACTULUI INDIVIDUAL DE MUNCĂ

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul(a)....., identificat cu C.I. seria, nr, domiciliat(ă) în, chem în judecată și personal la interogatoriu, prin reprezentant legal, pe pârâta cu sediul în

Obiectul cererii

Prin hotărârea ce veți pronunța vă solicităm:

1. Anularea Dispoziției nr din prin care s-a desfășurat Contractul individual de muncă nr din
2. Reintegrarea reclamantului(ei) în funcția avută anterior;
3. Obligarea pârâtei, în conformitate cu dispozițiile contractului individual de muncă, la plata salariilor restante începând cu data desfășurării contractului de muncă și până la reintegrare în funcție, salarii al căror cuantum se ridică, la data introducerii prezentei acțiuni, la suma de lei;
4. Obligarea pârâtei la plata dobânzii legale, potrivit Ordonanței Guvernului nr. 9/2000, calculată la suma reprezentând salariile restante neachitate reclamantului(ei), până la data soluționării prezentei cereri.
5. Obligarea pârâtei la plata tuturor contribuțiilor datorate statului în calitate de angajator.
6. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 274 Cod Procedură Civilă.

Motivare

În fapt, (se vor arăta, pe scurt, motivele de fond, de formă și de procedură care justifică solicitarea anulării dispoziției de desfacere a contractului de muncă).

În drept, îmi întemeiez acțiunea pe dispozițiile art. 252 alin (5) din Codul Muncii, art. 1088 Cod Civil și prevederile contractului individual de muncă.

În dovedirea prezentei înțeleg să mă folosesc de proba cu acte și orice alte probe vor rezulta pe necesitate cu dezbateri.

Depun prezenta în dublu exemplar în vederea comunicării.

Depun copie de pe actele ce susțin prezenta cerere, în vederea comunicării acestora odată cu acțiunea.

Data

Semnătura,

DOMNULUI PREȘEDINTE AL

SOLICITARE A PREJUDICIULUI PRODUS DE UNITATE SALARIATULUI

DOMNULE PREȘEDINTE,

Subsemnatul(a)....., identificat cu C.I. seria, nr, domiciliat(ă) în, chem în judecată și personal la interogatoriu, prin reprezentant legal, pe pârâta cu sediul în

Obiectul cererii

Prin hotărârea ce veți pronunța vă solicităm:

1. Obligarea pârâtei la plata sumei de lei cu titlu de daune pentru prejudiciul produs salariatului.
2. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 274 Cod Procedură Civilă.

Motivare

În fapt, (se va prezenta, pe scurt, situația care a generat producerea prejudiciului produs salariatului: accident de muncă, neplata orelor suplimentare sau a drepturilor salariale în general etc.).

În drept, îmi întemeiez acțiunea pe dispozițiile art. 253 Codul Muncii și prevederile contractului individual de muncă.

În dovedirea prezentei înțeleg să mă folosesc de proba cu acte, interogatoriul pârâtului/ei, care va fi citată cu mențiunea la interogatoriu și orice alte probe care vor rezulta necesitate din dezbateri.

Depun prezenta în dublu exemplar în vederea comunicării.

Depun copie de pe actele ce susțin prezenta cerere, în vederea comunicării acestora odată cu acțiunea.

Data

Semnătura,

DOMNULUI PREȘEDINTE AL

